

عنوان مقاله:

گویش های بومی در ادبیات چندپارگی هندوستان: گفتمان کاوی رمان قطار به سوی پاکستان بر مبنای مدل فن دیک

محل انتشار:

دوفصلنامه زبانشناسی گویشهای ایرانی، دوره 7، شماره 1 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

محمد هادی جهاننیده - استادیار زبان و ادبیات انگلیسی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

مصطفی گرجی - استاد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

کوشانت سینگ، بنیانگذار ادبیات چندپارگی هندوستان، با نوآوری های زبانی در بافت متنی رمان قطار به سوی پاکستان (۱۹۵۶) به تبیین رابطه میان گفتمان، ایدئولوژی و اجتماع می پردازد. این جستار درصدد پاسخگویی به این پرسش ها است که کدام گویش بومی بسامد بیش تری در متن این رمان دارد و گفتمان های موجود در این اثر تا چه میزان در چارچوب مربع ایدئولوژیک فن دیک هستند. این پژوهش با بهره گیری از شیوه کتابخانه ای به روش توصیفی- تحلیلی با رویکردی اجتماعی-شناختی و بر مبنای الگوی نظری فن دیک (۱۹۹۸) انجام شده است. یافته های پژوهش نشان می دهند که کوشانت سینگ در محورهای معنایی و بلاغی از راهبردهایی استفاده می کند که در سطوح خرد و کلان با چارچوب نظری و مربع ایدئولوژیک فن دیک (۱۹۹۸) همپوشانی دارند. تحلیل داده ها با استفاده از نرم افزار SPSS۲۵ نشان داد که با توجه به متغیرهای محورهای معنایی و بلاغی تفاوت معناداری در میزان فراوانی راهبردهای گفتمانی وجود دارد. مقوله بندی و استعاره به ترتیب بیش ترین مقدار را نسبت به سایر راهبردهای معنایی و بلاغی دارند. در میان زبان های هندو-آریایی، کم ترین وام گیری های زبانی از پنجابی و بیشترین گرده برداری نیز از هندی است تا مخاطبان بیش تری به اثر برگزیده جلب شوند.

کلمات کلیدی:

ادبیات چندپارگی، تحلیل نقادانه گفتمان، گویش، کوشانت سینگ، فن دیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1551928>

